

Wet van 16 februari 2006 tot uitvoering van het op 19 oktober 1996 te 's-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen alsmede van de verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 (PbEU L 338), en wijziging van het Burgerlijk Wetboek, het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Uitvoeringswet EG-executieverordening (Uitvoeringswet internationale kinderbescherming), Staatsblad 2006, 123

HOOFDSTUK 1 – ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In deze wet wordt verstaan onder:

- het verdrag: het op 19 oktober 1996 te 's-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen (Trb. 1997, 299);
- de verordening: de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 (PbEU L 338).

Artikel 2

De hoofdstukken 1, 2, 4, 7 en 8 zijn mede van toepassing op internationale kwesties van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen die niet door het verdrag of de verordening worden beheerst.

Artikel 3

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 1, onder a, van het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen (Trb. 1981, 10), artikel 4 van het op 25 oktober 1980 te 's-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen (Trb. 1987, 139) en artikel 2 van de Wet van 2 mei 1990 tot uitvoering van die verdragen (Stb. 202), is deze wet van toepassing op kinderen die de leeftijd van achttien ja ren nog niet hebben bereikt.
2. Bereikt een kind ten aanzien waarvan een verzoek op grond van het verdrag, van de verordening of van deze wet in behandeling is, de leeftijd van achttien jaren, dan wordt de behandeling van dat verzoek ambtshalve gestaakt. Hetzelfde geldt voor maatregelen ter uitvoering van een beslissing op een verzoek.

HOOFDSTUK 2 – TAAK EN BEVOEGDHEDEN VAN DE CENTRALE AUTORITEIT

Artikel 4

1. Onze Minister van Justitie wordt voor Nederland aangewezen als centrale autoriteit, bedoeld in artikel 29 van het verdrag en in artikel 53 van de verordening.
2. De centrale autoriteit is belast met de in hoofdstuk V van het verdrag, onderscheidenlijk hoofdstuk IV van de verordening omschreven taken van de centrale autoriteit. Deze centrale autoriteit is als zodanig tevens belast met de behandeling van verzoeken om tussenkomst in internationale kwesties betreffende ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, wanneer deze niet door het verdrag of de verordening worden beheerst. Bij de behandeling van deze verzoeken worden de bepalingen van hoofdstuk V van het verdrag zoveel mogelijk in acht genomen.
3. In het bijzonder neemt de centrale autoriteit alle passende maatregelen teneinde te bevorderen dat in de omstandigheden waarin het verdrag, de verordening of deze wet van toepassing is, minnelijke schikkingen tot stand komen met betrekking tot de bescherming van de persoon of het vermogen van het kind.

4. De aanwijzing van de centrale autoriteit staat rechtstreeks tot de rechter of andere autoriteit lijke verantwoordelijkheid over een kind, het kind te bereiken, of de vaststelling of wijziging woordelijkheid dan wel een maatregel ter bescherming van een kind te verkrijgen. er niet aan in de weg dat een persoon zich ten wendt teneinde de erkenning van de ouder herstel van die verantwoordelijkheid over een van een beslissing inzake ouderlijke verantwoordelijkheid van een kind te verkrijgen.

Artikel 5

1. De centrale autoriteit is bevoegd, zonodig ook zich met een verzoek tot haar heeft gewend, treden. zonder uitdrukkelijke volmacht van degene die zowel in als buiten rechte namens hem op te treden.
2. De centrale autoriteit behoeft, indien zij in rechte optreedt, niet de bijstand van een advocaat of procureur, tenzij de rechtsgang aan vangt met een dagvaarding.
3. Onverminderd het bepaalde in artikel 5, derde lid, van het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en kinderen (Trb. 1981, 10) en artikel 26 van het gekomen verdrag inzake de burgerrechtelijke kinderen (Trb. 1987, 139), draagt de centrale van haar taak zijn verbonden. lid, van het op 25 oktober 1980 te 's-Gravenhage tot stand aspecten van internationale ontvoering van autoriteit zelf alle kosten die aan de uitvoering

Artikel 6

De centrale autoriteit kan de uitvoering van bepaalde handelingen, met uitzondering van optreden in rechte, overeenkomstig door haar te geven aanwijzingen opdragen aan de raad voor de kindbescherming. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn mede van toepassing ten aanzien van de raad.

Artikel 7

De gemeentebesturen en de ambtenaren van de burgerlijke stand verschaffen de centrale autoriteit kosteloos alle inlichtingen en verstrekken haar kosteloos en vrij van zegel alle afschriften en uittreksels uit hun registers die deze autoriteit van hen vraagt in verband met de uitvoering van haar taak.

Artikel 8

1. Indien de centrale autoriteit voor het vinden van de verblijfplaats van een kind in Nederland medewerking behoeft van dienaren van de openbare macht, kan zij zich voor het verkrijgen daarvan wenden tot de officier van justitie in het arrondissement waar het kind vermoedelijk verblijft, of anders in het arrondissement 's-Gravenhage. De officier van justitie kan de zaak overeenkomstig door hem te geven aanwijzingen overdragen aan een officier van justitie in een ander arrondissement, indien de opsporing vermoedelijk in dat arrondissement moet geschieden.
2. De in het eerste lid bedoelde officier van justitie behandelt een verzoek om medewerking van de centrale autoriteit met voorrang.
3. De ambtenaar, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, die is aangewezen om zijn medewerking te verlenen aan de opsporing van de verblijfplaats van een kind, mag daartoe elke plaats betreden, voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van die taak nodig is.

HOOFDSTUK 3 – PROCEDURE IN GEVAL VAN PLAATSING VAN EEN KIND VANUIT NEDERLAND IN EEN ANDERE STAAT EN IN GEVAL VAN PLAATSING VAN EEN KIND VANUIT EEN ANDERE STAAT IN NEDERLAND

Artikel 9

1. De beslissing tot plaatsing van, of tot verstrekking van zorg aan een uit Nederland afkomstig kind in een pleeggezin of in een instelling in een andere staat ingevolge artikel 33 van het verdrag dan wel artikel 56 van de verordening, wordt in Nederland genomen door de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid.
2. De centrale autoriteit zendt een gemotiveerd verzoek, vergezeld van een rapport betreffende het kind, toe aan de centrale autoriteit dan wel de andere bevoegde autoriteit van de staat waar de plaatsing of de verstrekking van zorg dient plaats te vinden. Zij treedt met deze autoriteit in overleg.
3. De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt eerst genomen nadat de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid, de volgende bescheiden heeft ontvangen:
 - a. een schriftelijke verklaring van de personen of de instelling bij welke de plaatsing of de verstrekking van zorg dient plaats te vinden, waaruit hun instemming blijkt;

- b. indien gewenst, een door de centrale autoriteit of de andere bevoegde autoriteit in het land van plaatsing opgesteld rapport waaruit de geschiktheid van de pleegouder tot het verstrekken van pleegzorg aan het kind blijkt;
- c. de instemming, bedoeld in artikel 33, tweede lid, van het verdrag, dan wel artikel 56, tweede lid, van de verordening;
- d. indien toepasselijk, bescheiden waaruit blijkt dat het kind vergunning heeft of zal verkrijgen om de staat waar de plaatsing den, binnen te komen en met het oog op de plaatsing of de verstrekking van zorg een verblijfsrecht in die staat heeft of zal verkrijgen.

Artikel 10

1. In geval van plaatsing van een kind vanuit een andere staat in Nederland of verstrekking van zorg aan een zodanig kind in een pleeggezin of in een instelling in Nederland ingevolge artikel 33 van het verdrag dan wel artikel 56 van de verordening, dient de instemming, bedoeld in de genoemde artikelen, te worden gegeven door de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid.
2. De instemming, bedoeld in het eerste lid, wordt eerst gegeven nadat de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de bevoegde autoriteit van de staat van herkomst van het kind een gemotiveerd verzoek heeft ontvangen, vergezeld van een rapport betreffende het kind, en nadat zij de volgende bescheiden heeft ontvangen, welke bescheiden zij toezendt aan de bevoegde autoriteit van het land van herkomst van het kind:
- a. een schriftelijke verklaring van de personen of de instelling bij welke de plaatsing of de verstrekking van zorg dient plaats te vinden, waaruit hun instemming blijkt;
- b. indien gewenst, een rapport waaruit de geschiktheid van de pleegouder tot het verstrekken van pleegzorg aan het kind blijkt;
- c. indien van toepassing, bescheiden waaruit blijkt dat het kind vergunning heeft of zal verkrijgen om Nederland binnen te komen en met het oog op de plaatsing of de verstrekking van zorg een verblijfsrecht in Nederland heeft of zal verkrijgen.
3. Kennisgevingen van buitenlandse autoriteiten, als bedoeld in artikel 56, vierde lid, van de verordening, worden aan de centrale autoriteit, bedoeld in artikel 4, eerste lid, gericht. Deze zendt afschriften van deze kennisgevingen toe aan de raad voor de kindbescherming en aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Artikel 11

1. Indien de voorschriften van artikel 10 niet in acht zijn genomen, kan de officier van justitie of de centrale autoriteit de kinderrechtbank verzoeken een stichting als bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg te belasten met de voorlopige voogdij over het kind. Dit verzoek kan ook worden gedaan door de raad voor de kindbescherming. Tenzij de kinderrechtbank een langere termijn van verval van de voorlopige voogdij heeft bepaald, wendt de raad zich binnen zes weken na de beslissing over de voorlopige voogdij tot de rechter ten einde een voorziening in het gezag over de minderjarige te verkrijgen.
- Artikel 241, vierde, vijfde en zesde lid, alsmede de artikel 306a van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek zijn van overeenkomstige toepassing. Artikel 813, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is van overeenkomstige toepassing.
2. De voorlopige voogdij eindigt, behoudens eerdere opheffing, op het tijdstip waarop hetzij de voogdij over het kind, dan wel diens plaatsing bij andere personen of een andere instelling, een aanvang neemt, of zijn terugkeer naar het land van herkomst is geregeld.
3. De kosten die de voogdij-instelling ten behoeve van het kind moet maken, komen ten laste van degene bij wie het kind in strijd met artikel 10 is geplaatst. De artikelen 69 tot en met 76 van de Wet op de jeugdzorg zijn van overeenkomstige toepassing.

HOOFDSTUK 4 – RECHTSPLEGING TER ZAKE VAN OUDERLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID EN MAATREGELEN TER BESCHERMING VAN KINDEREN

Artikel 12

1. Onverminderd de bevoegdheid van de voorzittingsrechtbank in kort geding, is de rechtbank bevoegd tot kennisneming van alle zaken met betrekking tot de regeling en de uitoefening van ouderlijke

verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen in internationale gevallen, behoudens voor zover het betreft de erkenning, de niet-erkenning en de tenuitvoerlegging van buitenlandse beslissingen.

2. De rechtbank is bevoegd tot kennisneming van een zaak als bedoeld in het eerste lid indien het kind binnen haar rechtsgebied gewone verblijfplaats heeft. In gevallen waarin het verdrag of de verordening een bevoegdheid toekent aan de autoriteiten van de verdragsstaat waar het kind niet zijn gewone verblijfplaats heeft, maar zich bevindt, is tot kennisneming daarvan bevoegd de rechtbank binnen wier rechtsgebied het kind zich bevindt. In gevallen waarin het verdrag of de verordening een bevoegdheid toekent aan de autoriteiten van een staat waar het kind noch zijn gewone verblijfplaats heeft noch zich bevindt, is tot kennisneming daarvan bevoegd de rechtbank te 's-Gravenhage.

Artikel 13

De zaken tot kennisneming waarvan de rechtbank op grond van artikel 12, eerste lid, bevoegd is, worden ingeleid met een verzoekschrift. Het verzoekschrift wordt ingediend door een procureur. Heeft de verzoeker zich tot de centrale autoriteit gewend, dan kan het verzoekschrift worden ingediend door de centrale autoriteit. Het verzoekschrift houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen het arrondissement van de rechtbank. De verzoeker die zich tot de centrale autoriteit heeft gewend, wordt geacht ten kantore van de centrale autoriteit woonplaats te hebben gekozen.

Artikel 14

Artikel 14 van de Wet van 2 mei 1990 tot uitvoering van het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, uitvoering van het op 25 oktober 1980 te 's-Gravenhage tot stand gekomen verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen alsmede algemene bepalingen met betrekking tot verzoeken tot teruggeleiding van ontvoerde kinderen over de Nederlandse grens en de uitvoering daarvan (Stb. 1990, 202) is van overeenkomstige toepassing in gevallen die door het verdrag, de verordening of deze wet worden bestreken.

HOOFDSTUK 5 – ERKENNING, NIET-ERKENNING EN TENUITVOERLEGGING VAN BESLISSINGEN OP GROND VAN HET VERDRAG

Artikel 15

1. De voorzieningenrechter van de rechtbank is bevoegd tot kennisneming van alle verzoeken die betrekking hebben op de erkenning, de niet-erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen die op grond van het verdrag zijn gegeven, voor zover de erkenning, de niet-erkenning en de tenuitvoerlegging daarvan niet door de verordening worden beheerst. Ten aanzien van het verzoek tot tenuitvoerlegging zijn de artikelen 985 tot en met 990 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van toepassing.

2. In de zaken, bedoeld in het eerste lid, is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank binnen wier rechtsgebied de persoon tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, dan wel een kind waarop het verzoek betrekking heeft, gewone verblijfplaats heeft. Indien geen van deze personen gewone verblijfplaats in Nederland heeft, is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank binnen wier rechtsgebied de tenuitvoerlegging dient plaats te vinden. Kan de bevoegdheid niet worden gebaseerd op de in dit artikellid genoemde gronden, dan is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage.

3. Een beslissing op een verzoek als bedoeld in het eerste lid, wordt gevraagd bij verzoekschrift. Het wordt ingediend door een procureur. Heeft de verzoeker zich gewend tot de centrale autoriteit, dan kan het verzoekschrift worden ingediend door de centrale autoriteit. Het verzoekschrift houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen het arrondissement van de rechtbank. De verzoeker die zich heeft gewend tot de centrale autoriteit wordt geacht ten kantore van de centrale autoriteit woonplaats te hebben gekozen.

Artikel 16

1. De voorzieningenrechter bij wie een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, is ingediend, doet daarover onverwijld uitspraak.

2. Het verzoek tot tenuitvoerlegging is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 17

1. De rechtbank waarvan de voorzieningenrechter op een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, heeft beschikt, neemt kennis van het hoger beroep van die beschikking. Alleen de partijen kunnen hoger beroep tegen de beschikking instellen.
2. Het hoger beroep tegen een beschikking waarbij een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, is ingewilligd, moet worden ingesteld binnen een maand na de betekening van de beschikking. Indien de partij tegen wie tenuitvoerlegging wordt gevraagd, haar gewone verblijfplaats heeft in het buitenland, bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep twee maanden, te rekenen vanaf de datum van de betekening aan deze partij in persoon of aan zijn adres. De termijn kan niet op grond van de afstand worden verlengd.
3. Indien hoger beroep wordt ingesteld door de verzoeker en is gericht tegen de weigering om een verzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, in te willigen, wordt het ingesteld binnen een maand na de dagtekening van de beschikking.
4. De rechtbank bij welke hoger beroep is ingesteld, doet daarover onverwijld uitspraak.
5. Tegen de in hoger beroep gegeven beschikking kan slechts beroep in cassatie worden ingesteld.
6. De rechtbank bij welke hoger beroep is ingesteld, onderscheidenlijk de Hoge Raad bij welke beroep in cassatie is ingesteld, kan op verzoek van de partij tegen wie tenuitvoerlegging wordt gevraagd, zijn uitspraak aanhouden indien in de staat van herkomst van de beslissing een gewoon rechtsmiddel is ingesteld of de termijn daartoe nog niet is verstreken. In dit laatste geval kan de rechtbank, onderscheidenlijk de Hoge Raad, een termijn vaststellen binnen welke het rechtsmiddel moet worden ingesteld.
7. Indien in de beslissing uitspraak is gedaan over meer dan een onderdeel van het verzoek en de tenuitvoerlegging niet voor het geheel kan worden toegestaan, wordt de tenuitvoerlegging voor één of meer van die onderdelen toegestaan.
8. De verzoeker kan om gedeeltelijke tenuitvoerlegging vragen.

HOOFDSTUK 6 – ERKENNING, NIET-ERKENNING EN TENUITVOERLEGGING VAN BESLISSINGEN OP GROND VAN DE VERORDENING

Artikel 18

1. De voorzieningenrechter van de rechtbank is bevoegd tot kennisneming van de verzoeken, bedoeld in de artikelen 21, derde lid, 28 en 48, het verlot tot tenuitvoerlegging zijn de artikelen 985 tot en met 990 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet van toepassing.
2. Artikel 29, tweede lid, van de verordening is van overeenkomstige toepassing op de relatie van de voorzieningenrechter met de relatie in de zaken, bedoeld in artikel 21, derde lid, van de verordening. Kan de bevoegdheid van deze rechter niet worden gebaseerd op de daar genoemde gronden, dan is bevoegd de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage.
3. Een beslissing op een verzoek als bedoeld in het eerste lid, wordt gevraagd bij verzoekschrift. Het wordt ingediend door een procureur. Heeft de verzoeker zich gewend tot de centrale autoriteit, dan kan het verzoekschrift worden ingediend door de centrale autoriteit. Het verzoekschrift houdt tevens in de keuze van een woonplaats binnen het arrondissement van de rechtbank. De verzoeker die zich heeft gewend tot de centrale autoriteit, wordt geacht ten kantore van de centrale autoriteit woonplaats te hebben gekozen.
4. Onverminderd het bepaalde bij artikel 38, eerste lid, van de verordening, wordt bij ongevoegzaamheid van de bij het verzoekschrift overgelegde stukken aan de verzoeker de gelegenheid tot aanvulling gegeven met het stuk, bedoeld in artikel 37, eerste lid, onder a, van de verordening.

Artikel 19

1. De persoon tegen wie tenuitvoerlegging wordt gevraagd en andere belanghebbenden worden in de procedure over een verzoek als bedoeld in artikel 18, eerste lid, niet opgeroepen.
2. Inwilliging van het verzoek, bedoeld in artikel 28 van de verordening, door de voorzieningenrechter geschiedt in de vorm van een eenvoudig verlot, dat op de overgelegde expeditie van de ten uitvoer te leggen beslissing wordt gesteld.
3. Het verlot tot tenuitvoerlegging is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 20

1. De rechtbank waarvan de voorzieningenrechter eerste lid, heeft beschikt, neemt kennis van het verordening.
2. Het rechtsmiddel, bedoeld in artikel 33 van de door de verzoeker en is gericht tegen een weiling, 18, eerste lid, in te willigen, ingesteld binnen king.
3. De rechtbank bij welke hoger beroep is ingesteld, doet daarover onverwijld uitspraak.

Artikel 21

1. De procedure van artikel 26 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek is niet van toepassing ten aanzien van het op artikel 21, derde lid, van de verordening gegronde verzoek om een beslissing houdende erkenning of niet-erkenning van een in een andere lidstaat gegeven beslissing ter zake van echtscheiding, scheiding van tafel en bed of nietigverklaring van het huwelijk.
2. Artikel 26e van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek is van overeenkomstige toepassing op een beslissing als bedoeld in het eerste lid.

Artikel 22

In het in artikel 41, derde lid, laatste zin, van de verordening bedoelde geval wordt het verzoek om een certificaat betreffende een beslissing inzake het omgangsrecht bij verzoekschrift door tussenkomst van een procureur ingediend bij de voorzieningenrechter van de rechtbank van welke de kinderrechter de beslissing heeft gegeven. De voorzieningenrechter beslist onverwijld op het verzoek. Artikel 19, eerste lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 23

Artikel 31 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is van overeenkomstige toepassing op de procedure, bedoeld in artikel 43 van de verordening, indien het certificaat door een Nederlandse rechter is afgegeven.

HOOFDSTUK 7 – INTERNATIONALE SAMENWERKING VAN GERECHTEN

Artikel 24

1. De Raad voor de Rechtspraak wijst een of meer kinderrechtshouders aan, die in het bijzonder belast zijn met het faciliteren van contacten van rechters in Nederland bij wie op grond van het verdrag, de verordening of deze wet procedures aanhangig zijn met rechters in het buitenland die terzake bevoegd zijn, alsmede contacten van rechters in het buitenland bij wie zodanige procedures aanhangig zijn, met rechters in Nederland die terzake bevoegd zijn.
2. Indien een rechter in Nederland in verband met een procedure in het eerste lid een rechter in het buitenland wenst te consulteren, kan hij gebruik maken van de tussenkomst van de in het eerste lid bedoelde rechter.
3. De in het tweede lid bedoelde tussenkomst wordt ook verleend aan een rechter in het buitenland die in verband met een bij hem aanhangige procedure als bedoeld in het eerste lid een rechter in Nederland wenst te consulteren.
4. Indien in verband met een consultatie als bedoeld in het tweede of het derde lid stukken dienen te worden vertaald of indien daarvoor de bijstand van een tolk nodig is, draagt de in het eerste lid bedoelde rechter hiervoor zorg.
5. Voordat een consultatie als bedoeld in het tweede lid plaatsvindt, stelt de rechter bij wie de procedure aanhangig is, de partijen hiervan in kennis. Nadat de consultatie heeft plaatsgevonden, doet hij partijen verslag van de consultatie.
6. De overdracht van verzoeken als bedoeld in de artikelen 8 en 9 van het verdrag en artikel 15 van de verordening, geschiedt door tussenkomst van de in het eerste lid bedoelde rechter. De rechter die een verzoek heeft overgedragen, stelt partijen hiervan in kennis.

HOOFDSTUK 8 – VERKLARING INZAKE OUDERLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID

Artikel 25

1. Tot de afgifte van een verklaring als bedoeld in artikel 40, van het verdrag, is bevoegd de notaris.
2. De verklaring wordt afgegeven op een bij besluit van Onze Minister van Justitie vast te stellen formulier.

HOOFDSTUK 9 – SAMENLOOP MET ANDERE INTERNATIONALE REGELINGEN

Artikel 26

In de betrekkingen tussen Nederland en andere staten die partij zijn zowel bij het in artikel 1 bedoelde verdrag als bij het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen (Trb. 1981, 10) gaat het in artikel 1 bedoelde verdrag voor.

HOOFDSTUK 10 – WIJZIGING VAN ANDERE WETTEN

Artikel 27

Het Burgerlijk Wetboek wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 253o, tweede lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek komt te vervallen.

Artikel 28

Het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering wordt als volgt gewijzigd:

A

De aanhef van artikel 3 komt als volgt te luiden:

In zaken die bij verzoekschrift moeten worden ingeleid, met uitzondering van zaken als bedoeld in de artikelen 4 en 5, heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht indien:

B

Artikel 4, eerste lid, komt als volgt te luiden:

1. Indien de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PbEU L 338) niet van toepassing is, wordt de rechtsmacht van de rechter met betrekking tot echtscheiding, scheiding van tafel en bed en ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, nietigverklaring, alsmede nietigheid en geldigheid van het huwelijk uitsluitend bepaald overeenkomstig de artikelen 3, 4 en 5 van deze verordening.

Artikel 5 komt als volgt te luiden:

Artikel 5

Onverminderd artikel 1 heeft de Nederlandse rechter in zaken betreffende ouderlijke verantwoordelijkheid geen rechtsmacht indien het kind zijn gewone verblijfplaats niet in Nederland heeft, tenzij hij zich in een uitzonderlijk geval, wegens de verbondenheid van de zaak met de rechtssfeer van Nederland, in staat acht het belang van het kind naar behoren te beoordelen.

Artikel 29

Artikel 4 van de Uitvoeringswet EG-executieverordening wordt als volgt gewijzigd:

Het tweede en het vierde lid komen te vervallen.

HOOFDSTUK 11 – SLOTBEPALINGEN

Artikel 30

1. Artikel 28, onderdeel B, van deze wet is van toepassing op procedures inzake echtscheiding, scheiding van tafel en bed en ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, nietigverklaring alsmede nietigheid en geldigheid van het huwelijk die worden ingesteld op of na 1 maart 2005.
2. Het in artikel 1 bedoelde verdrag is niet van toepassing in procedures inzake ouderlijke verantwoordelijkheid of maatregelen ter bescherming van kinderen, die vóór zijn inwerkingtreding in Nederland zijn ingesteld en waarin na zijn inwerkingtreding een beslissing wordt genomen.
3. De inwerkingtreding in Nederland van het in artikel 1 bedoelde verdrag laat ouderlijke verantwoordelijkheid die voordien van rechtswege aan een persoon is toegekomen, onverlet.
4. Vanaf het tijdstip van de inwerkingtreding in Nederland van het in artikel 1 bedoelde verdrag wordt het van rechtswege ontstaan van ouderlijke verantwoordelijkheid van een persoon die deze niet reeds heeft, door dat verdrag beheerst.

Artikel 31

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel 32

Deze wet wordt aangehaald als: **Uitvoeringswet internationale kinderbescherming**